บทที่ 2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 ระบบบาร์โค้ด

บาร์โค้ด (barcode) หรือในภาษาไทยเรียกว่า "รหัสแท่ง" ประกอบด้วยเส้นมืด (เส้นสีดำ) และเส้นสว่าง (เส้นสีขาว) วางเรียงกันเป็นแนวดิ่ง เป็นรหัสแทนตัวเลขและตัวอักษร ใช้เพื่ออำนวย ความสะดวกให้เครื่องคอมพิวเตอร์สามารถอ่านรหัสข้อมูลได้ง่ายขึ้น โดยใช้เครื่องอ่านบาร์โค้ด (barcode scanner) ซึ่งจะทำงานได้รวดเร็วและช่วยลดความผิดพลาดในการคีย์ข้อมูลได้ บาร์โค้ดเริ่ม กำเนิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1950 โดยประเทศสหรัฐอเมริกาได้จัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจทางด้านพาณิชย์ ขึ้นสำหรับค้นคว้ารหัสมาตรฐานและสัญลักษณ์ที่สามารถช่วยกิจการด้านอุตสาหกรรมและสามารถจัดพิมพ์ระบบบาร์โค้ด ต่อมาในปี 1975 กลุ่มประเทศยุโรปจัดตั้งคณะกรรมการด้านวิชาการเพื่อสร้าง ระบบบาร์โค้ดเรียกว่า EAN (European Article Numbering) และระบบบาร์โค้ด EAN เข้ามาใน ประเทศไทยเมื่อปี1987 โดยหลักการแล้วบาร์โค้ดจะถูกอ่านด้วยเครื่องสแกนเนอร์ บันทึกข้อมูลเข้าไป เก็บในคอมพิวเตอร์โดยตรงทำให้มีความสะดวก รวดเร็วในการทำงานรวมถึงอ่านข้อมูลได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ เชื่อถือได้ และจะเห็นได้ชัดเจนว่าปัจจุบันระบบบาร์โค้ดเข้าไปมีบทบาทในทุกส่วนของ อุตสาหกรรมการค้าขาย และการบริการ ที่ต้องใช้การบริหารจัดการข้อมูลจากฐานข้อมูลใน คอมพิวเตอร์ และปัจจุบันมีการประยุกต์การใช้งานบาร์โค้ดเข้ากับการใช้งานของ Handheld Computer เพื่อทำการจัดเก็บแสดงผล ตรวจสอบ และประมวลในด้านอื่นๆ ได้ด้วย

ปัจจุบันวิวัฒนาการของบาร์โค้ด พัฒนาไปมาก ทั้งรูปแบบและความสามารถในการเก็บ ข้อมูล โดยบาร์โค้ดที่ใช้ในปัจจุบันมีทั้งแบบ 1 มิติ 2 มิติ และ 3 มิติ แต่ที่นิยมใช้กันทั่วไปในผลิตภัณฑ์ นั้นเป็นแบบ 1 มิติ ซึ่งจะบันทึกข้อมูลได้จำกัดตามขนาดและความยาวของแท่งบาร์โค้ด บาร์โค้ด 2 มิติ จะสามารถบันทึกข้อมูลได้มากกว่าแบบอื่น ๆ และขนาดเล็กกว่า รวมทั้งสามารถพลิกแพลงการใช้ งานได้มากกว่า อย่างไรก็ตามบาร์โค้ด 2 มิติ ก็ยังไม่เสถียรพอ จนอาจเกิดปัญหาการใช้งานร่วมกันและ ต้องใช้เครื่องมือเฉพาะของมาตรฐานนั้น ๆ ในการอ่าน ในปัจจุบันได้มีบาร์โค้ดที่ผสมระหว่าง 1 มิติกับ 2 มิติขึ้นมา คือ GS1 Data Bar ส่วนบาร์โค้ด 3 มิติ คือความพยายามที่จะแก้ข้อจำกัดของบาร์โค้ด ที่ มีปัญหาในสภาวะแวดล้อมที่เลวร้ายต่าง ๆ เช่น ร้อนจัด หนาวจัด หรือมีความเปรอะเปื้อนสูง เช่น มี การพ่นสี พ่นฝุ่นตลอดเวลา ซึ่งส่วนใหญ่จะพบการใช้ บาร์โค้ด 3 มิติ ในอุตสาหกรรมหนัก ๆ เช่น เครื่องจักร เครื่องยนต์ โดยจะยิงเลเซอร์ลงบนโลหะ เพื่อให้เป็นบาร์โค้ด หรือจัดทำให้พื้นผิวส่วนหนึ่ง นูนขึ้นมาเป็นรูปบาร์โค้ด (Emboss) นั่นเอง